

epocii, ar putea invoca atâtea imperfecțiuni ale scolasticii desăvârșite. Tocmai între aceste granițe, imponderabile, în care se refuză orice prejudecată, mi se pare că ființează această operă.

Montarea, interpretarea, conducerea muzicală, mi se par demne de laudă. Regia lui Ilie Balea, a căutat, și sîntem siguri, a reușit, o cît se poate de clară concepție dramatică. Actorii, cîntăreții-actori — căci trebuie să notăm efortul teatral la care își supune regizorul personajele concepției sale — se solicită totdeauna echilibrat, fără efuziuni inutile, într-un perfect stil clasic. Vocile, la rîndul lor, sînt frumoase, calde, păstrînd echilibrul, față de care n-ai putea spune că există vreun decalaj supărător. Am

nota în special pe Mircea Moisa și Dan Serbac în rolul lui *Michelangelo*, pe care și-l schimbă de la un spectacol la altul, pe Georgeta Orlovski sau Margareta Rădulescu și Sorin Caras.

Conducerea muzicală, susținută cu rigorea și verva necesară, aparține tînărului dirijor Petre Sbircea, în întîlnirea căruia, pentru înția oară, am putut să-mi dau seama asupra calităților sale deosebite.

Într-un fel succint, iată o premieră, cu care orice teatru de operă s-ar mîndri, iată un spectacol de concepție, de o claritate rectilinie, cu o susținere muzicală demnă de un interes mai larg.

I. D.

„AMORUL DOCTOR“ de PASCAL BENTOIU la B.B.C.

Postul de radio britanic B.B.C. III — a cărui activitate e îndreptată spre fenomenul muzical contemporan — a transmis într-o excelentă adaptare radiofonică, opera comică românească *Amorul Doctor*, creată de compozitorul Pascal Bentoiu, pe un libret propriu, inspirat de comedia lui Molière.

Pusă în scenă de Opera Română din București, în anul 1966, această primă lucrare dramatică a lui Pascal Bentoiu a coborît, după un timp, în zona de liniște și de uitare, unde se întîlnesc după un număr de câteva spectacole următoarele premierei, aproape toate, dacă nu chiar absolut toate, creațiile dramatic-muzicale românești. S-a întîmplat însă ca o echipă de muzicieni britanici de la B.B.C. s-o audă în Festivalul George Enescu din 1967 și să ia inițiativa de a o realiza, în excelența interpretare în care ne-a fost dat s-o ascultăm.

Cu o echipă de cîntăreți care știu să dea cuvîntului o maximă claritate ce nu stingherește fluenta muzicală în nici un moment, cu un tînăr și entuziast dirijor,

John Carewe, care cunoștea în adîncime toate detaliile partiturii, cu admirabila orchestra a postului de Radio B.B.C.-Welsh — opera radiofonizată a lui Pascal Bentoiu ne-a lăsat impresia unei prime audiții fascinante.

Vocea remarcabilă a basului John Holmes (Sganarelle), cu splendida ei dicțiune și suplete, asociată cu vivacitatea cîntăreților Patricia Clark (Lucinda) și Madge Stevens (Lisetta), cu muzicalitatea și tehnica precisă a tenorului Duncan Robertson (în rolul lui Lorenzo — Amorul Vrăjitor), au imprimat audiției verva dezinvoltă pe care o declanșează

o reală pătrundere în intențiile parodistice ale acestei bufonade muzicale. Orchestra dădea impresia perfecțiunii sonore.

Se pare că echipa de cîntăreți a lucrat cîteva luni, iar dirijorul își stăpînea atît de bine partitura, încît, cu excelența sa orcheștră, imprimarea a putut fi realizată în studiourile de la Cardiff, numai în patru ore.

După succesul pe care Pascal Bentoiu l-a înregistrat anul trecut prin cucerirea premiului „Italia“ acordat operei sale radiofonice „Ifigenia“, iată o a doua creație dramatică a sa trecînd frontiera.

Nu s-ar putea ca Radio-televiziunea română să cumpere înregistrarea britanică pentru a o difuza prin posturile noastre? Sau chiar ca echipa de interpreți britanici să reia opera „Amorul Doctor“ pe scena Teatrului Liric din Capitală? În domeniul extinderii relațiilor cultural-artistice dintre țara noastră și restul lumii, adoptarea oricăreia din cele două propuneri de mai sus ar implica poate riscul unic al unei excesive eficiențe!...

V. Cr.

